



**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

SPRENDIMAS

**DĖL V. V. 2016-06-14 SKUNDO, UAB „Š1“ 2016-06-16 SKUNDO IR UAB „R1“ 2016-06-20
SKUNDO**

2016 m. rugpjūčio 10 d. Nr. S-163 (7-121/2016; 7-120/2016; 7-126/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršalienės
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus – pranešėjas

sekretoriaujant

Jūratei Dalmantaitei

dalyvaujant mokesčių administratoriaus
atstovui

Justinui Orłavičiui

mokesčių mokėtojui ir jo atstovui

V. V. atstovui Linui
Vaštakui

2016 m. liepos 26 d. posėdyje išnagrinėjusi V. V. 2016-06-14 skundą, UAB „Š1“ 2016-06-16 skundą ir UAB „R1“ 2016-06-20 skundą (toliau – Pareiškėjai) dėl Muitinės departamento prie Finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas) 2016-05-23 sprendimo Nr. 1A-207 n u s t a t ě:

Muitinės departamentas ginčijamu sprendimu patvirtino Klaipėdos teritorinės muitinės (toliau – Klaipėdos TM) 2016-03-29 sprendimą Nr. 1(SM19)-19, kuriuo Klaipėdos TM pripažino Pareiškėjus solidariais skolininkais ir jiems įregistravo mokestinę prievolę muitinei už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą transporto priemonę „Volvo B7R“ (pagal Muitinės kodekso 202 straipsnio nuostatas): 802 Eur muitą, 1220 Eur pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), 202 Eur baudą ir 221 Eur delspinigius, iš viso 2445 Eur.

Klaipėdos TM pagal VĮ „Regitra“ duomenis apie Lietuvos Respublikoje 2014 m. birželio mėnesį įregistruotus automobilius, kurie iki registracijos Lietuvoje buvo įregistruoti Norvegijoje, ir atlikusi paiešką muitinės turimoje duomenų saugykloje, nustatė, kad transporto priemonė „Volvo B7R“, kėbulo Nr. YV3R6B516YA001583 (toliau – ginčo autobusas), nedeklaruota Lietuvos muitinėje. UAB „Š1“ 2014-06-18 prašyme dėl transporto priemonės registracijos Nr. 10659901 nurodytas kaip transporto priemonės valdytojas ir yra transporto priemonės savininkas.

Klaipėdos TM 2015-05-20 raštu Nr. (LM19)V/14-9163 įpareigojo UAB „Š1“ pateikti informaciją, ar minėta transporto priemonė buvo deklaruota muitinei ir sumokėti importo mokesčiai.

UAB „Š1“ 2015-07-02 ir 2015-07-14 raštais pateikė paaiškinimą dėl susidariusios situacijos ir pridėjo turto priėmimo–perdavimo aktą, sąskaitą faktūrą RUD Nr. 2014/138, 2014-05-18 komercinį pasiūlymą, trišalę pirkimo–pardavimo sutartį T-264-300562, kurioje nurodytas pardavėjas UAB „R1“, pirkėjas – UAB „Š1“ ir klientas V. V. .

Klaipėdos TM 2015-07-09 raštu Nr. (LM19)-V/14-12011 įpareigojo UAB „R1“ pateikti informaciją, ar įvežant iš Norvegijos į Europos Sąjungą (toliau – ES) autobusas buvo deklaruotas muitinėje ir ar jam įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai.

UAB „R1“ elektroniniu paštu pateikė latvišką sąskaitą faktūrą Nr. M19/2014 (2014-06-04), kurioje nurodytas pardavėjas SIA „M2“ (L. iela 31/35, L., Latvija), pirkėjas – UAB „R1“, autobuso pardavimo kaina – 4900 Eur (16918,72 Lt), informacijos apie importo mokesčių sumokėjimą nepateikė.

Klaipėdos TM 2015-08-05 raštu Nr. (LM19)-V/14-13350 užklausė Latvijos muitinę dėl ginčo autobuso deklaravimo muitinėje ir importo mokesčių sumokėjimo, įvežus šią transporto priemonę iš Norvegijos į ES. Muitinės departamentas 2015-10-08 raštu Nr. (20.4/05)3B-10664 (*Klaipėdos TM gautas 2015-10-14 Nr. 10(MM20)-14388*) persiuntė Latvijos muitinės atsakymą, kuriame duomenų apie ginčo autobuso išleidimą į laisvą apyvartą bei mokesčių sumokėjimą nepateikta.

Klaipėdos TM 2015-10-23 raštais Nr. SM19-4(SR10)-17356 ir Nr. SM19-4(SR10)-17355 kreipėsi į UAB „M1“ ir į V. V., įpareigodama pateikti informaciją, ar įvežant iš Norvegijos į ES autobusas buvo deklaruotas muitinėje ir ar jam įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai. Nei UAB „M1“, nei V. V. muitinės prašytos informacijos per nustatytą laikotarpį nepateikė.

Klaipėdos TM nurodė, kad transporto priemonės registracijos VĮ „Regitra“ metu buvo pateiktas norvegiškas transporto priemonės techninis pasas (*su paskutine registracija Norvegijoje*), todėl tokia transporto priemonė turi būti traktuojama kaip trečiosios šalies prekė ir tik pateikus įrodymus apie transporto priemonės išleidimą į laisvą apyvartą (*nustatytos formos muitinės importo deklaraciją arba kvitą apie mokesčių sumokėjimą ES*), ji gali būti pripažinta kaip transporto priemonė, turinti Bendrijos prekių statusą.

Klaipėdos TM 2015-11-12 sprendimu Nr. 1(SM19)-124 pripažino Pareiškėjus solidariais skolininkais muitinei, nustatė transporto priemonės muitinę vertę – 24781,50 Lt ir įregistruoto mokesstinę prievolę, iš viso 3453 Eur. Pareiškėjai skundais kreipėsi į Muitinės departamentą, prašydami Klaipėdos TM 2015-11-12 sprendimą Nr. 1(SM19)-124 panaikinti. Muitinės departamentas, atsižvelgdamas į tai, kad Pareiškėjai skundė tą patį teritorinės muitinės sprendimą, kuriame visi Pareiškėjai įvardijami solidariais skolininkais, pateiktų skundų nagrinėjimą sujungė ir 2016-02-29 priėmė sprendimą Nr. 1A-97 pavesti Klaipėdos TM atlikti pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą.

2016-03-29 Klaipėdos TM priėmė sprendimą Nr. 1(SM19)-19, kuriame nusprendė nustatyti autobuso muitinę vertę 17300 Lt, pripažinti Pareiškėjus solidariais skolininkais muitinei ir įregistruoti iš viso 2445 Eur mokesstinę prievolę. Muitinės departamentas skundžiamu sprendimu atmetė Pareiškėjų skundus ir teritorinės muitinės sprendimą Nr. 1(SM19)-19 patvirtino.

Muitinės departamentas nurodo, kad ginčo atveju teisinius santykius reglamentuoja ir yra taikytini: 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 2913/92, nustatantis Bendrijos muitinės kodeksą (toliau – Bendrijos muitinės kodeksas; BMK), 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamentas (EEB) Nr. 2454/93, išdėstantis Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (toliau – Įgyvendinimo nuostatos), 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymas Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ).

Dėl Pareiškėjo UAB „Š1“ teiginių, kad jei būtų žinojęs, jog autobusas buvo įvežtas neteisėtai ir reikės papildomai sumokėti importo mokesčius, nebūtų finansavęs tokio sandorio, Muitinės departamentas nurodo, kad surinkta pakankamai duomenų mokesstinės prievolės įregistravimui.

Latvijos Respublikos mokesčių administratoriaus nerado duomenų apie ginčo autobuso pateikimą muitinės procedūroms Latvijos Respublikoje, taip pat nurodė, kad kompanija SIA „M2“

yra likviduota, nes jos savininkas yra miręs. Jokių kitų savininkų ar įmonės valdybos narių, išskyrus p. I. K. , nerasta. I. K. teigė, kad parašas sąskaitoje faktūroje NoM19/2014 yra ne jo.

Muitinės departamentas atkreipia dėmesį, kad 2014-06-18 prašyme Nr. 10659901 registruoti transporto priemonę UAB „Š1“ nurodytas transporto priemonės valdytoju. Prašyme nurodyta, kad paskutinė autobuso registracijos šalis – Norvegija, taip pat nurodyta, kad prie prašymo pridėti dokumentai – norvegiškas, o ne latviškas transporto priemonės registracijos pažymėjimas. Atsižvelgiant į tai, kad autobuso kilmę nurodo būtent norvegiškas autobuso registracijos pažymėjimas, nesant autobuso importo deklaracijos ir mokesčių sumokėjimą patvirtinančių dokumentų, UAB „Š1“ turėjo pakankamą pagrindą žinoti, kad autobusas į Bendrijos muitų teritoriją buvo įvežtas neteisėtai. Pareiškėjas yra profesionalas, todėl Pareiškėjui taikytini didesni atidumo ir protingumo reikalavimai nei fiziniams asmenims.

Pareiškėjas yra autobuso pirkėjas, neišsiaiškinęs autobuso įsigijimo aplinkybių ir pasirašydamas pirkimo–pardavimo sutartį atitinka BMK 202 str. 3 dalyje nurodytą skolininko muitinei sąvoką: „asmuo, neteisėtai įvežęs į Bendrijos muitų teritoriją tokias prekes, bet kurie asmenys, dalyvavę neteisėtai įvežant prekes ir žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad toks prekių įvežimas neteisėtas, ir bet kurie asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai“.

Pareiškėjas UAB „Š1“ nepateikė jokių dokumentų, patvirtinančių, kad įvežant automobilį, buvo įforminta muitinės procedūra. Bendrijos muitinės kodekso 185 str. 1 dalies dispozicija reikalauja, kad prekės būtų išleistos į laisvą apyvartą, prekių išleidimą į laisvą apyvartą reglamentuoja Bendrijos muitinės kodekso 79 straipsnyje įtvirtintos nuostatos. Išleidimas į laisvą apyvartą suteikia ne Bendrijos prekėms Bendrijos prekių muitinį statusą. Tai reiškia, kad prekėms pritaikytos prekybos politikos priemonės, atlikti kiti nustatytieji prekių importo formalumai ir kad prekės apmokestintos visais teisiškai privalomais sumokėti muitais. Jokių dokumentų apie minėtų formalumų atlikimą, muitų sumokėjimą Pareiškėjas nepateikė, o iš faktinių aplinkybių akivaizdu, kad automobilis į Bendrijos muitų teritoriją buvo įvežtas ir išleistas į laisvą apyvartą neteisėtai.

Europos Bendrijų Teisingumo Teismas (toliau – EBTT) 2009-04-02 sprendimu byloje Nr. C-459/07 konstatavo, kad „iš Muitinės kodekso 202 straipsnio 1 dalies matyti, kad „neteisėtas įvežimas“ šios nuostatos prasme, yra bet koks įvežimas pažeidžiant Muitinės kodekso 38–41 straipsnius“, t. y. prekių nepristačius į pirmąją muitinės įstaigą ir jų nepateikus muitinei. Prekių importas yra neteisėtas įvežimas, kai nesilaikoma Muitinės kodekse numatytų etapų. Pirma, pagal šio kodekso 38 straipsnio 1 dalį, į Bendrijos muitų teritoriją įvežtos prekės turi būti nedelsiant pristatytos į nustatytą muitinės įstaigą arba į laisvąją zoną. Antra, pagal šio kodekso 40 straipsnį į muitinės įstaigą pristatytos prekės turi būti pateiktos muitinei. Iš Muitinės kodekso 4 str. 19 punkto, 38 str. 1 dalies ir 40 straipsnio teksto ir sistemos aiškiai matyti, kad visos į Bendrijos muitų teritoriją įvežtos prekės turi būti pristatytos į muitinę. Prekės neteisėtai įvežamos tuomet, kai jos nepristatomos pirmajai Bendrijos muitų teritorijoje esančiai muitinės įstaigai, išvežamos iš jos arba ji aplenkiama. Tačiau ir tokiu atveju prekės, pravažiavusios pirmąją muitinės įstaigą, privalo būti apmokestintos importo ir kitais įstatymais nustatytais mokesčiais.“

Muitinės departamento teigimu, Pareiškėjas, prieš įsigydamas autobusą, turėjo visas sąlygas ir galimybes įsitikinti ir reikalauti iš automobilio pardavėjo dokumentų, patvirtinančių automobilio importo į Bendrijos muitų teritoriją, taip pat mokesčių sumokėjimą patvirtinančių dokumentų. Pareiškėjas, neišsiaiškinęs autobuso įvežimo aplinkybių, autobuso kilmės, prisiima riziką dėl galimų mokesčių atsiradimo.

Dėl Pareiškėjo UAB „R1“ teiginių, kad skola muitinei atsirado Latvijos Respublikos teritorijoje, Muitinės departamentas nurodo, kad pagal Latvijos Respublikos mokesčių administratoriaus informaciją nėra pagrindo teigti, jog autobusas buvo įvežtas į Bendrijos muitų teritoriją būtent Latvijos Respublikoje.

Pažymėtina, kad pirkimo–pardavimo sutarties sudarymas ar sąskaitos faktūros išrašymas nėra pakankamas pagrindas teigti, kad mokesstinė prievolė atsirado Latvijos Respublikoje, nes sutarties objektas – autobusas gali būti ir ne sutarties sudarymo vietoje, o Pareiškėjas nepateikė jokių

įrodymų, kurie patvirtintų, kad autobusas buvo įvežtas būtent į Latvijos Respubliką. Pabrėžtina, kad autobusas nebuvo įregistruotas Latvijos Respublikoje.

Dėl Pareiškėjo V. V. teiginių, kad Klaipėdos TM iš esmės nepriėmė naujo sprendimo, o, atlikusi pakartotinį patikrinimą, priėmė analogiško pobūdžio sprendimą, Muitinės departamentas nurodo, kad savo 2016-02-29 sprendimu Nr. 1A-97 pavedė Klaipėdos TM, išnagrinėjus Pareiškėjo papildomai pateiktus dokumentus, priimti naują sprendimą. Atsižvelgiant į naujai Pareiškėjo pateiktus dokumentus, pagrindžiančius sandorio vertę, 2016-03-29 priimtas naujas Klaipėdos TM sprendimas Nr. 1(SM19)-19, kuriame nurodytas aplinkybes patvirtina tyrimo metu surinkti duomenys ir dokumentai.

Dėl Pareiškėjo teiginių, kad buvo pažeista jo teisė į sąžiningą teismą ir teisė būti išklausytam, Muitinės departamentas nurodo, kad pavedęs Klaipėdos TM priimti naują sprendimą įvertinus Pareiškėjo papildomai pateiktus dokumentus, realizavo Pareiškėjo teisę būti išklausytam. Pareiškėjo teisė skųsti priimtą sprendimą nurodyta šio sprendimo pabaigoje, taigi Pareiškėjo teisė į sąžiningą teismą niekaip negali būti pažeista.

Dėl argumentų, kad Pareiškėjas nebuvo įgijėjas, o tik valdytojas ir naudotojas, pabrėžtina, kad būtent Pareiškėjo iniciatyva buvo vykdoma pirkimo–pardavimo sutartis. Pareiškėjas V. V. dalį numatytos kainos sumokėjo iš savo lėšų, o UAB „Š1“ padengė trūkstamą sumą. Faktas, kad autobusas buvo įsigytas išperkamosios nuomos būdu, nesudaro pagrindo teigti, kad Pareiškėjas nebuvo įgijėjas, nes, sumokėjęs įmokas lizingo bendrovei, taptų autobuso savininku. BMK 202 str. 1 dalis nustato, kad importo skola muitinei atsiranda neteisėtai įvežant į Bendrijos muitų teritoriją importo muitais apmokestinamas prekes, o skolininkais laikomi (3 dalis): asmuo, neteisėtai įvežęs tokias prekes, bet kurie asmenys, dalyvavę neteisėtai įvežant prekes ir žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad toks prekių įvežimas neteisėtas, ir bet kurie asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai.

Įgyvendinimo nuostatų 320 straipsnyje nurodyta, kad jeigu būtina nustatyti valstybėje narėje registruotų kelių transporto priemonių su varikliu turimą Bendrijos prekių statusą, tokios transporto priemonės laikomos turinčiomis Bendrijos prekių statusą: a) jeigu jos turi registracijos numerius ir dokumentus ir šiuose numeriuose bei dokumentuose nurodyti registracijos duomenys aiškiai rodo, kad jos turi Bendrijos prekių statusą; b) kitais atvejais pagal 315–319, 321, 322 ir 323 straipsnius. Pareiškėjas tokių dokumentų nepateikė ir, priešingai, registruodamas autobusą VĮ „Regitra“, pateikė Norvegiškus autobuso registracijos dokumentus.

Dėl Pareiškėjo teiginių, jog autobuso registracija VĮ „Regitra“ suteikė Pareiškėjui teisėtų lūkesčių, skundžiamame sprendime nurodyta, jog VĮ „Regitra“ autobuso registracijos metu neturėjo pareigos reikalauti autobuso importo deklaracijos ir mokesčių sumokėjimą patvirtinančių dokumentų. VĮ „Regitra“ tik tikrina, ar transporto priemonė nėra vogta arba ieškoma. Įregistruodamas autobusą, V. V. neteisėtai išleido autobusą į laisvą apyvartą, todėl skola muitinei atsiranda Lietuvos Respublikoje. Pareiškėjo teiginys, kad autobuso registracija VĮ „Regitra“ sukėlė jam teisinių lūkesčių, yra nepagrįstas jau vien dėl to, kad iš neteisėtų veiksmų negali kilti teisėti lūkesčiai.

Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes ir vadovaujantis BMK 202 str. 3 dalies trečia įtrauka, kaip nurodo Muitinės departamentas, Pareiškėjai, iš užsienio subjekto pagal pirkimo–pardavimo sutartį įsigiję autobusą, turėjo šį autobusą pateikti muitinei arba su prekių pardavėju (jei ne patys įvežė automobilį į Bendriją) išsiaiškinti automobilio įvežimo aplinkybes. Pareiškėjai nei įregistruodami automobilį, nei tyrimo muitinėje metu nepateikė dokumentų, patvirtinančių mokesčių sumokėjimą, importo deklaracijos įforminimą, mokesčių, kitų dokumentų, patvirtinančių Pareiškėjų teiginius, todėl nėra pagrindo naikinti teritorinės muitinės sprendimą.

Pareiškėjai su Muitinės departamento sprendimu nesutinka ir prašo Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) skundžiamą sprendimą panaikinti.

Pareiškėjo V. V. teigimu, Muitinės departamentas nepagrįstai nurodo, jog Klaipėdos TM išnagrinėjo ir įvertino visus byloje esančius įrodymus. Klaipėdos TM įvertino tik su sandorio verte susijusius dokumentus ir visiškai nepasisakė dėl kitų argumentų ir įrodymų, susijusių su Pareiškėjo, kaip įgijėjo, statuso nebuvimu ir nedalyvavimu įsigyjant ginčo autobusą.

Pareiškėjas, remdamasis Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) ir EBTT praktika, teigia, kad Muitinės departamentas netinkamai ir labai siaurai išaiškino jo (Pareiškėjo) „teisę būti išklaustyta“ ir „teisę į sąžiningą teismą“, t. y. jog šios teisės realizuojamos vien tik kaip Pareiškėjui suteikiant galimybę apskųsti sprendimą. Klaipėdos TM privalėjo nurodyti konkrečius sprendimo priėmimo motyvus, tinkamai iširti ir reaguoti į pagrindinius Pareiškėjo pateiktus argumentus dėl jo pareigos žinoti apie autobuso įvežimą nebuvimą bei dėl trečiųjų asmenų atsakomybės įvertinimo.

Muitinės departamento sprendimas naikintinas jau vien tuo pagrindu, jog buvo peržengtos viešojo administravimo subjekto aiškinimo kompetencijos ribos. Muitinės departamentas dėl privatinų teisinių santykių, susiklosčiusių tarp Pareiškėjo ir lizingo bendrovės, nepagrįstai ir neteisėtai pateikė aiškinimus dėl išperkamosios nuomos sutarties pagrindu kylančių teisinių pasekmių – dėl nuosavybės teisės perėjimo, t. y. jog, sumokėjęs įmokas lizingo bendrovei, Pareiškėjas taptų autobuso savininku. Šie Muitinės departamento teiginiai grindžiami išimtinai į ateitį nukreiptomis hipotetinėmis aplinkybėmis, t. y. prielaidomis. Lizingo sutartyje aiškiai nurodyta, kad nuosavybės teisė Pareiškėjui nepereina (*iki autobuso priėmimo–perdavimo kliento (Pareiškėjo) nuosavybės akto pasirašymo momento turtas (autobusas) nuosavybės teise priklauso lizingo bendrovei (Turto išperkamosios nuomos sutarties Nr. 264-300562 10.1 str.)*).

Taip pat Pareiškėjas nurodo, kad skundžiamas sprendimas neatitinka BMK 202 str. 3 dalies reikalavimų. Mokesčių administratorius jo (Pareiškėjo) žinojimą arba turėjimą žinoti apie neteisėtą autobuso įvežimą sieja išimtinai su faktu, kad jis dalyvavo įregistruojant transporto priemonę VĮ „Regitra“. Minėta BMK norma reikalauja, kad asmuo žinoti apie neteisėtą įvežimą ne transporto priemonės įregistravimo metu, o jos įsigijimo metu. Remiantis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo daugkartiniu išaiškinimu (nurodomos nutartys), registracija VĮ „Regitra“ yra atskiras veiksmas, vykstantis po įgijimo. Taigi, Pareiškėjo nuomone, net jeigu jis autobuso registracijos metu ir būtų galėjęs išsiaiškinti dėl jo neteisėto įvežimo, tai būtų įvykę jau po įsigijimo veiksmo ir dėl to neatitiktų BMK 2002 str. 3 dalies nuostatų.

Pareiškėjas pateikia argumentus dėl jo teisėtų lūkesčių registracijos VĮ „Regitra“ metu. Pareiškėjo teigimu, situacija, kai VĮ „Regitra“ neturėjo pareigos reikalauti autobuso importo deklaracijos ir mokesčių sumokėjimą patvirtinančių dokumentų, *de facto* leido registruoti teisės aktų reikalavimus pažeidžiant įgytas transporto priemones ir tai prieštaravo tuo metu galiojusių Motorinių transporto priemonių ir jų priekabų registravimo taisyklių 14 punkto 1 daliai, kurioje nurodyta, kad neregistruojamos yra transporto priemonės, „įgytos nesilaikant įstatymų ir kitų teisės aktų reikalavimų“ (*Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2001-05-25 įsakymas Nr. 260 „Dėl motorinių transporto priemonių ir jų priekabų registravimo taisyklių patvirtinimo“*). Pareiškėjo nuomone, kai VĮ „Regitra“ iš esmės nesilaikė nurodytų taisyklių reikalavimų, nesąžininga būtų dėl to kylančias neigiamas teises pasekmes aiškinti kaip kylančias privačiam asmeniui (Pareiškėjui). Buvo pažeistas teisėtų lūkesčių principas, nes susidarė tokia situacija, kai VĮ „Regitra“ leido Pareiškėjui registruoti transporto priemonę (*taip preziumuojant, kad tenkinamos tuo metu galiojusių minėtų taisyklių 14 p. 1 dalies nuostatos*), o Klaipėdos TM už šį veiksma Pareiškėją nubaudė. Be to, Muitinės departamentas šioje situacijoje nepagrįstai nurodo, kad iš neteisėtų veiksmų negali kilti teisėti lūkesčiai. Pareiškėjas pažymi, kad nėra jo neteisėtus veiksmus pripažinusio įsiteisėjusio teismo ar administracinės institucijos sprendimo.

Pareiškėjas UAB „Š1“ nurodo, kad prašymą registruoti ginčo autobusą VĮ „Regitra“ jo vardu pateikė klientas V. V. ir prašyme nurodė, kad paskutinė autobuso registracijos vieta yra Norvegija. Tačiau ši aplinkybė savaime nereiškia, kad UAB „Š1“ žinojo arba turėjo žinoti, jog įsigyjamas autobusas neteisėtai įvežtas į Lietuvą. Nei BMK, nei kiti teisės aktai neįpareigoja prekių pirkėjo (UAB „Š1“) aiškintis transporto priemonės, kuri piršta Bendrijos teritorijoje, aplinkybes.

Pareiškėjas yra tik lizingo davėjas, o tikrasis autobuso valdytojas ir naudotojas bei būsimasis savininkas yra klientas V. V. . UAB „Š1“ nėra subjektas, atsakingas už transporto priemonės deklaravimą ir maito sumokėjimą. Pirkimo–pardavimo sutarties dalyką (autobusą) ir pardavėją (UAB „R1“) klientas V. V. susirado pats, o Pareiškėjas tik finansavo V. V. pasirinkto turto įsigijimą.

UAB „Š1“ pažymi, kad nei lizingo sutarties sudarymo metu, nei jos galiojimo metu neturi disponavimo turtu teisės, o tik išlieka turto savininku teisine prasme. Taip pat neprisiima atsakomybės, susijusios su sutarties dalyku (autobusu), taip pat ir dėl turto sumokėtų / nesumokėtų mokesčių, kokybės, garantijų ir kt. dalykų. Be to, kaip nurodo UAB „Š1“, žinodamas, kad už autobusą reikės susimokėti papildomus mokesčius, transporto priemonės įsigijimo nebūtų finansavęs arba maito kaštus būtų perkėles pardavėjui arba klientui.

Mokesčių administratorius neįrodė, kad Pareiškėjas laikytinas asmeniu, žinojusių ar turėjusių žinoti, kad įsigyta prekė (autobusas) įvežta neteisėtai. Prašymo registruoti autobusą VĮ „Regitra“ pateikimas ir norvegiško pažymėjimo pateikimas nesudaro pagrindo traktuoti, kad Pareiškėjas žinojo arba turėjo žinoti, kad autobuso įvežimas yra neteisėtas.

UAB „Š1“ atkreipia dėmesį, kad UAB „R1“, būdamas importuotoju, ne kartą į Lietuvą įvežęs transporto priemones, suformina dokumentus taip, kad išvengtų mokestinės prievolės Lietuvos muitinei. Pareiškėjui nekilo jokių įtarimų, kad ateityje gali kilti mokestinis ginčas dėl įsigyto autobuso, nes pastarasis įsigytas Lietuvoje.

Pareiškėjas UAB „R1“ nurodo, kad muitinė neturi ir todėl nepateikia jokių įrodymų, jog Pareiškėjas žinojo ar kaip nors yra susijęs su autobuso įvežimu į Bendrijos muitų teritoriją. BMK nenustato jokių prievolių pardavėjui ir nėra jokio įstatyminio pagrindo ar prievolės, parduodant prekę ar ją nusipirkus, tikrinti, ar už ją yra sumokėti importo mokesčiai. Pareiškėjo nuomone, galutinis pirkėjas, registruodamas ginčo autobusą, galimai turėjo patikrinti, ar yra sumokėti importo mokesčiai ir, jei mokesčiai nesumokėti, juos sumokėti ir pateikti autobusą Lietuvos muitinei, nes pirkėjas autobusu jau disponavo. UAB „R1“ fiziškai ir įstatymiškai negali ir neturi teisės atlikti importo procedūros nedisponuojama preke.

Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjų skundai atmetini, ginčijamas Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas.

Mokestinis ginčas šioje byloje kilo dėl mokestinės prievolės muitinei įregistravimo Pareiškėjų atžvilgiu teisėtumo ir pagrįstumo. Pažymėtina, jog Pareiškėjai skunde Komisijai nenurodė argumentų dėl aritmetinio mokesčių apskaičiavimo, todėl Komisija šiais klausimais plačiau nepasisakys.

Byloje nustatyta, jog ginčo autobusas „Volvo B7R“, kėbulo Nr. YV3R6B516YA001583, kuris UAB „Š1“ vardu 2014-06-18 registruotas Lietuvoje, iki registracijos Lietuvos Respublikoje buvo registruotas Norvegijoje. Iš byloje pateiktos 2014-06-18 trišalės turto išperkamosios nuomos sutarties T-264-300562 matyti, kad autobuso pardavėjas UAB „R1“ (kuris šią transporto priemonę įsigijo iš SIA „M2“), pirkėjas – UAB „Š1“ ir klientas V. V. . Kadangi nei autobuso pardavėjas UAB „R1“, nei pirkėjas UAB „Š1“, nei klientas V. V. (faktinis autobuso naudotojas) nepateikė muitinei dokumentų bei informacijos, patvirtinančios, kad ginčo transporto priemonei Bendrijoje buvo įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai, Klaipėdos TM 2016-03-29 sprendimu Nr. 1(SM19)-19 pripažino Pareiškėjus skolininkais muitinei Bendrijos muitinės kodekso (BMK) 202 str. 3 dalies prasme ir nuo ginčo autobuso nustatytos sandorio vertės, kurią laikė muitine verte (17300 Lt), atitinkamai apskaičiavo ir įregistravo Pareiškėjams mokestinę prievolę muitinei (802 Eur maitą, 1220 Eur PVM, 202 Eur baudą ir 221 Eur delspinigius, iš viso 2445 Eur).

Pareiškėjai savo skundus iš esmės grindžia argumentais, jog nei vienas iš jų ginčo autobuso į Bendrijos muitų teritoriją neįvežė ir akcentavo, jog nežinojo bei negalėjo žinoti apie neteisėtą ginčo transporto priemonės įvežimą. Komisijos posėdyje dalyvavęs V. V. atstovas pažymėjo, kad V. V. tik registruojant ginčo autobusą VĮ „Regitra“ sužinojo, jog ši transporto priemonė įvežta iš

Norvegijos, o Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio nuostatos reikalauja, kad apie neteisėtą prekių įvežimą į Bendrijos muitų teritoriją asmenys žinotų arba turėtų galimybę žinoti pažeidimo padarymo metu, t. y. jas įvežant, o V. V. ginčo autobusą įsigijo Lietuvoje iš UAB „R1“. V. V. teigimu, įregistruodamas autobusą VĮ „Regitra“, jis turėjo teisėtus lūkesčius, kad autobusas į Lietuvos Respubliką įvežtas teisėtai.

Įvertinusi bylos medžiagą, Komisija konstatuoja, kad šio mokestinio ginčo esmė – ar mokesčių administratorius pagrįstai Pareiškėjus pripažino skolininkais muitinei BMK 202 str. 3 dalies 3 įtraukos prasme.

Bendrijos muitinės kodekso 202 str. 3 dalies trečioje įtraukoje numatyta, kad importo skolos muitinei atsiradimo atveju skolininku laikomas *inter alia* asmuo, įgijęs arba laikęs neteisėtai įvežtas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinojęs arba, yra pagrindo manyti, turėjęs žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai. Bendrijos muitinės kodeksas nereikalauja, kad asmuo būtų neteisėtai įvežęs prekes į Bendrijos muitų teritoriją tam, kad jis būtų pripažintas skolininku Bendrijos muitinės kodekso 4 straipsnio 12 punkto prasme. Todėl aplinkybė, kad Pareiškėjai patys neteisėtai neįvežė į Bendrijos muitų teritoriją nurodyto autobuso, nagrinėjamu atveju nėra reikšminga vertinant, ar Pareiškėjai pripažintini skolininkais Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies trečios įtraukos taikymo prasme. Pagal minėtą teisės normą skolininkais muitinei tampa asmenys, *įsigiję* arba *laikę* atitinkamas prekes ir jų *įsigijimo* arba *gavimo* metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai. Tokios nuostatos laikosi ir LVAT (pavyzdžiui, 2014-10-23 nutartyje adm. byloje Nr. A-442-1919-14).

LVAT 2011-11-18 nutartyje administracinėje byloje Nr. A¹⁴³-2619/2011 („Administracinė jurisprudencija“ Nr. 22, 2011 m.), aiškindamas BMK 202 str. 3 dalies 3 įtraukoje įtvirtintą normą, nurodė, jog iš šios normos loginės konstrukcijos matyti, kad joje nustatytos dvi kumuliatyvios (t. y. turinčios egzistuoti kartu) sąlygos asmenį pripažinti skolininku: pirma, šie asmenys turi būti įsigiję arba laikę neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes ir, antra, šių prekių įsigijimo arba gavimo metu jie žinojo arba yra protingas pagrindas manyti, kad turėjo žinoti, jog jos (prekės) buvo įvežtos neteisėtai. Netenkinant bent vienos iš šių sąlygų, asmuo negali būti pripažįstamas privalančiu mokėti importo skolą muitinei (importo muitus) minėtos nuostatos pagrindu. Išplėstinė teisėjų kolegija minėtoje nutartyje taip pat nurodė, jog, vertinant, ar yra tenkinama antroji sąlyga, pirmiausia pastebėtina, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, jog pripažinimui „skolininku“ Bendrijos muitinės kodekso 202 str. 3 dalies 3 įtraukos prasme taikomos sąlygos, pagrįstos subjektyviu vertinimu, t. y. fiziniai arba juridiniai asmenys turėjo sąmoningai įsigyti arba laikyti neteisėtai įvežtas prekes. Šie faktoriai tam tikrais atvejais neleidžia asmens laikyti skolininku (2004-09-23 sprendimo byloje *Spedition Ulustrans*, C-414/02, 27 ir 28 p.; 2005-03-03 sprendimo byloje *Merabi Papismedov* ir kt., C-195/03, 40 p.). LVAT pastebėjo, kad iš ginčo teisiniams santykiams taikytinų teisės normų, matyti, jog, sprendžiant neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes įsigijusio ir (arba) laikiusio asmens pripažinimo muitinės skolininku klausimą, Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauka nereikalauja įrodyti, kad asmuo tikrai žinojo, jog įsigyja (gauna) neteisėtai į pastarąją teritoriją įvežtas prekes. Aptariamai sąlygai muitinės skolai atsirasti pakanka nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog asmuo turėjo žinoti, kad įsigijo (gavo) ir (arba) laikė prekes, kurios buvo įvežtos neteisėtai. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas dėl Bendrijos muitinės kodekso 202 str. 3 dalyje įtvirtintos frazės „yra pagrindo manyti, turėję žinoti“ 2011-11-17 sprendime byloje *Oliver Jestel* prieš *Hauptzollamt Aachen*, C-454/10, yra pažymėjęs, kad minėta frazė nurodo į rūpestingą ir apdairų subjektą (22 p.).

Taigi sprendžiant klausimą, ar Pareiškėjai turėjo žinoti apie ginčo autobuso įvežimo iš Norvegijos į Lietuvos Respubliką (Bendrijos muitų teritoriją) neteisėtumą, privalu nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog jie turėjo žinoti, kad įsigijo ar laikė transporto priemonę, kuri buvo

įvežta neteisėtai. Ši bylai reikšminga subjektyvaus pobūdžio aplinkybė nustatyta, vertinant byloje esančius objektyvius įrodymus, nustatytų objektyvių aplinkybių visumą.

Tiek UAB „R1“, įsigydama ginčo autobusą iš SIA „M2“, tiek UAB „Š1“ (kaip lizingo davėjas), įsigydama ginčo autobusą iš pardavėjo UAB „R1“, ir V. V. (lizingo gavėjas ir esantis faktinis autobuso naudotojas), suradęs ginčo autobuso pardavėją UAB „R1“ ir UAB „Š1“ vardu pateikęs 2014-06-18 prašymą Nr. 10659901 VĮ „Regitra“, matė (turėjo matyti) autobuso „Volvo B7R“, kėbulo Nr. YV3R6B516YA001583, norvegišką automobilio pasą (su paskutine registracija Norvegijoje). Pažymėtina, kad minėto prašymo, pateikto VĮ „Regitra“, dalies „Transporto priemonės duomenys“ skiltyje „Šalis“ yra nurodyta Norvegija (NOR), taip pat nurodyta, jog prie prašymo pridedamas transporto priemonės registravimo dokumentas, šalis – „NOR“ (Norvegija). Pareiškėjas V. V. savo parašu patvirtino, kad minėtame 2014-06-18 prašyme pateikti duomenys ir informacija yra teisingi. Nagrinėjamu atveju, nors UAB „R1“ pateikė Latvijos įmonės SIA „M2“ išrašytus pardavimo dokumentus, tačiau jokių objektyvių duomenų, jog autobusas buvo įvežtas į Latvijos Respublikos teritoriją, nepateikė. Remdamasi Latvijos Respublikos mokesčių administratoriaus pateiktais duomenimis, Klaipėdos TM nustatė, kad ginčo autobusas muitinės procedūroms Latvijos Respublikoje pateiktas nebuvo. Bet kuriuo atveju, gavusi iš SIA „M2“ autobuso pardavimo dokumentus, iš jų ir transporto priemonės techninį pasą, UAB „R1“ matė (turėjo matyti), kad autobuso registracijos vieta – Norvegija ir autobuso savininkas – Norvegijos įmonė.

Taigi UAB „R1“ pateikti pardavimo dokumentai (ir techninis autobuso pasas) UAB „Š1“ (lizingo davėjui) ir V. V. (lizingo gavėjui), taip pat V. V. pateikti dokumentai VĮ „Regitra“ patvirtina faktą, jog prieš įregistruojant ginčo automobilį UAB „Š1“ vardu Lietuvos Respublikoje, šis automobilis buvo registruotas Norvegijoje, kuri nėra Europos Sąjungos narė, todėl iš šios šalies importuojamoms prekėms yra taikomi muitinės formalumai, nustatyti Bendrijos muitinės kodekse. Paminėtos aplinkybės, Komisijos nuomone, sudaro pakankamą pagrindą daryti išvadą, jog iš Pareiškėjų turėto norvegiško autobuso paso Pareiškėjai turėjo suvokti, kad ginčo autobuso savininkas yra ne Bendrijos valstybės narės, o Norvegijos įmonė „N1“ AS. Šios nurodytos aplinkybės, Pareiškėjams, veikiant rūpestingai ir atidžiai, turėjo sukelti pagrįstų abejonių, ar ginčo autobusas į Lietuvos Respubliką buvo įvežtas teisėtai ir tuo pagrindu išsiaiškinti transporto priemonės įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją aplinkybes, taip pat, ar ši transporto priemonė buvo deklaruota muitinėje, tačiau to nepadarė.

Komisijos nuomone, paminėtos aplinkybės (*kai sandorių SIA „M2“ – UAB „R1“, UAB „R1“ – UAB „Š1“ ir V. V. dalyvavimo įsigyjant autobusą ir registruojant šią transporto priemonę VĮ „Regitra“ metu buvo pateiktas norvegiškas ginčo autobuso techninis pasas, nei vienas iš Pareiškėjo nesiaiškino šio autobuso įvežimo ir deklaravimo muitinėje aplinkybių*) sudaro pakankamą pagrindą daryti išvadą, kad Pareiškėjai ne tik turėjo suvokti, kad ginčo autobusą įsigyja ne iš Bendrijos valstybės narės savininko, tačiau ir suprasti, kad ketina įsigyti (įsigijo ir laiko) iš Norvegijos į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą autobusą. Taigi Pareiškėjai pagrįstai pripažinti skolininkais muitinei BMK 202 str. 3 dalies 3 įtraukos prasme ir jiems pagrįstai įregistruota mokeskinė prievolė. Pažymėtina, kad kiekvienas Lietuvos Respublikos pilietis naudodamasis jam suteiktomis teisėmis bei prisiimdamas įvairias pareigas turi žinoti jo veiksmų sukeliamas pasekmes ir už jas atsakyti, o, trūkstam tam žinių, gali kreiptis pagalbos į valstybės institucijas, įmones ar privačias įstaigas. Pareiškėjai turėjo teisę kreiptis į mokesčių administratorių, siekdami išsiaiškinti ir gauti visą informaciją dėl mokesčių mokėjimo ir kitą informaciją mokesčių klausimais, tačiau to nepadarė.

Vertindama Pareiškėjo V. V. nurodytų argumentų dėl Klaipėdos TM sprendimo nepakankamo pagrįstumo teisės aktų normomis (*nenurodyta, kuria įtrauka ginčo situacijoje rėmėsi Klaipėdos TM, taikydama BMK 202 str. 3 dalį*) ir nepakankamos motyvacijos (*neatsakyta į visus*

Pareiškėjo argumentus) įtaką ginčijamo Muitinės departamento sprendimo teisėtumui, t. y. dėl Pareiškėjo argumentų dėl „teisės būti išklaustyam“ ir „teisės į sąžiningą teismą“, Komisija iš šioje mokestinio ginčo byloje nustatytų aplinkybių visumos daro išvadą, kad Pareiškėjas V. V. iš esmės turėjo galimybę suprasti tiek Klaipėdos TM, tiek skundžiamo Muitinės departamento sprendimo faktinius ir teisinius pagrindus, jų priėmimo motyvus, t. y. suprasti, dėl ko buvo netenkintas jo skundo prašymas nepripažinti jį skolininku muitinei, bei tinkamai gintis, apie ką byloja Pareiškėjo 2016-06-14 skunde Komisijai pateikta išsami teisinė argumentacija. Atitinkamai šių aplinkybių konstatavimas, Komisijos vertinimu, įgalina Pareiškėjo akcentuojamą Klaipėdos TM sprendimo nepakankamą pagrįstumą vertinti kaip neesminį, nesudarantį pakankamo pagrindo ir ginčijamą Muitinės departamento sprendimą pripažinti neteisėtu bei jį panaikinti.

Dėl V. V. atstovo Komisijos posėdžio metu akcentuotų argumentų, jog V. V. nėra ginčo autobuso savininkas, todėl negali būti pripažintas skolininku muitinei, nurodytina, jog pagal Bendrijos muitinės kodekso 202 str. 3 dalies 3 įtraukos nuostatas pripažįstant asmenis skolininkais muitinei prekių įsigijimas ar laikymas nėra siejamas su nuosavybės teisės įgijimu, t. y. nereikia nustatyti prekių konkretaus teisinio statuso (jų valdymo (naudojimo) nuosavybės ar kita teise). Minėtos Bendrijos muitinės kodekso nuostatos *laikymo* sąvokos nesieja su tokio pobūdžio požymiais, kaip prekių priklausomybė konkrečiam asmeniui, t. y. pagal šią įtrauką prekių laikymas turi būti suprantamas kaip faktinis veiksmas. Iš byloje esančių duomenų matyti, kad V. V. yra ginčo autobuso faktinis valdytojas / naudotojas ir šiuo autobusu naudosis iki 2019-06-18. Taip pat V. V. neneigia, kad būtent jis surado ginčo autobuso pardavėją UAB „R1“ ir šį pardavėją nurodė lizingo davėjui UAB „Š1“. Pažymėtina, kad V. V. (UAB „Š1“ vardu) pirmasis oficialiai įregistravo autobusą Bendrijos muitų teritorijoje. Atsižvelgiant į nurodytas aplinkybes, V. V. argumentai dėl nuosavybės teisės neturėjimo atmetami kaip nepagrįsti.

Dėl V. V. argumentų, jog įregistruodamas autobusą VĮ „Regitra“, turėjo teisėtus lūkesčius, kad ši transporto priemonė į Lietuvos Respubliką įvežta teisėtai, Komisija, visų pirma, pažymi, jog VĮ „Regitra“, vadovaujantis Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2013-03-01 įsakymu Nr. 1V-185 (galiojusiui ginčui aktualiu laikotarpiu) patvirtintų valstybės įmonės „Regitra“ įstatų 10 punktu, neturi prievolės tikrinti, ar transporto priemonė į Lietuvos Respubliką įvežta teisėtai, t. y. ar ji buvo deklaruota muitinėje ir jai įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai. Antra, kaip jau buvo minėta, Pareiškėjas, prieš tapdamas faktiniu autobuso naudotoju, elgdamasis taip, kaip turėtų elgtis rūpestingas, apdairus ir sąžiningas asmuo, turėjo pats pasidomėti, ar iš Norvegijos atgabentas autobusas (paskutinė registracija Norvegijoje) buvo deklaruotas muitinėje, ar už jį buvo apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai. LVAT 2016-02-02 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-1732-575/2015 nurodė, jog ESTT yra pažymėjęs, kad teisėtų lūkesčių apsaugos principu gali remtis kiekvienas asmuo, kuriam institucijos suteikė pagrįstų vilčių (ESTT sprendimai bylose Nr. C-369/09, *ISD Polska sp. z o.o. and Others v European Commission*, p. 123, Nr. C-426/10, *Bell & Ross v OHIM*, p. 56). Pagrįstos viltys savo ruožtu suteikiamos, kai valdžios institucijos iš leidžiamų ir patikimų šaltinių suinteresuotam asmeniui pateikė tikslus, besąlygiškus ir tikrovę atitinkančius patikinimus (ESTT sprendimai bylose Nr. C-537/08, *Kahla Thüringen Porzellan v Commission*, p. 146, Nr. C-630/11 P, *HGA and Others v Commission*, p. 132). Nagrinėjamu atveju VĮ „Regitra“ neturėjo ne tik pareigos, bet ir teisės V. V. teikti konsultacijas ar aiškinti mokesčių mokėjimo ar prekių deklaravimo muitinėje klausimais. Taigi Pareiškėjas nepagrįstai ginčo atveju apeliuoja į turėtus teisėtus lūkesčius, jam registruojant ginčo transporto priemonę VĮ „Regitra“, nes Pareiškėjo lūkesčiai nėra grindžiami galiojančia teise.

Pagal Vidaus reikalų ministro 2001-05-25 įsakymu Nr. 260 „Dėl motorinių transporto priemonių ir jų priekabų registravimo taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Motorinių transporto priemonių ir jų priekabų registravimo taisyklių nuostatas (ginčui aktualiu laikotarpiu galiojusi 2013-11-28 įsakymo Nr. 1V-987 redakcija) VĮ „Regitra“, registruodama transporto priemones, taip pat

neturėjo pareigos iš prašymą pateikusių asmenų reikalauti transporto priemonės importo deklaracijos ir mokesčių sumokėjimą patvirtinančių dokumentų.

Komisija konstatuoja, jog Muitinės departamentas objektyviai ir visapusiškai ištyrė šio mokestinio ginčo aplinkybes, tinkamai įvertino įrodymus, teisingai taikė teisės normas bei priėmė teisėtą ir pagrįstą sprendimą, todėl naikinti šio sprendimo nėra pagrindo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2016-05-23 sprendimą Nr. 1A-207.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliienė

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius